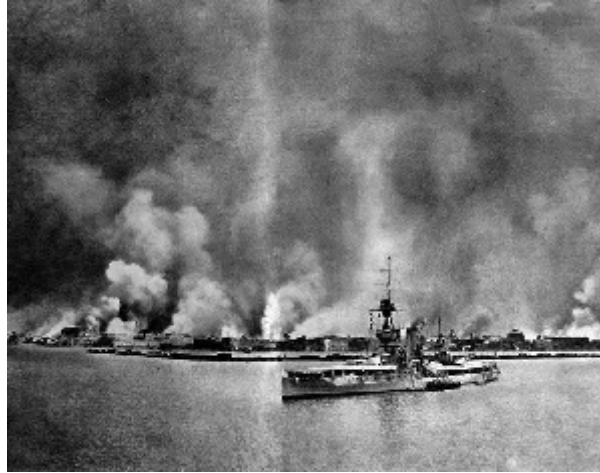

Οι Αρμένιοι... έκαψαν τη Σμύρνη και... έσφαξαν τους Τούρκους!

/ [Πεμπτουσία](#)

Το Σάββατο 28 Απριλίου, ο πρόεδρος της Τουρκίας, Ταγίπ Ερντογάν, στο πλαίσιο της προεκλογικής του εκστρατείας, ανέφερε πως τη Σμύρνη δεν την έκαψαν οι Τούρκοι αλλά ο ελληνικός στρατός!

Πριν από μερικά χρόνια όμως, το ίδιο το Τουρκικό Ίδρυμα Ιστορίας αθώωνε τον ελληνικό στρατό για το θέμα αυτό και ενοχοποιούσε τους Αρμένιους τόσο για την πυρπόληση της Σμύρνης όσο και για τη... γενοκτονία των Τούρκων και των Κούρδων!

Βεβαίως τα τερατολογήματα αυτά δεν αντιστοιχούν στην ιστορική πραγματικότητα, αλλά αποτελούν ευφάνταστα σενάρια της τουρκικής κρατικής προπαγάνδας. Και όσον αφορά το νέο σχόλιο του Τ. Ερντογάν που ενοχοποιεί τους Έλληνες, αλλά και διαψεύδει τους τερατολόγους τούρκους ιστορικούς, αυτό προφανώς τον εξυπηρετεί στην παρούσα φάση αφού πρέπει να φανατίσει τον τουρκικό λαό, εναντίον των Ελλήνων γκιαούρηδων, για να του αποσπάσει την ψήφο του.

Πιο κάτω μπορείτε να διαβάσετε σχετικό κείμενο-ρεπορτάζ του Αλέξανδρου Μασαββέτα, που δημοσιεύτηκε στο αφιέρωμα με τίτλο “Μικρασιατική Καταστροφή – Ξεριζωμός, μαρτύριο, μνήμη”, της εφημερίδας “Μακεδονία της Κυριακής” (11/9/2010). Ο Αλέξανδρος Μασαββέτας ήταν τότε ανταποκριτής της «Μακεδονίας» στην Κωνσταντινούπολη.

Ογδόντα οκτώ χρόνια πέρασαν από την καταστροφή της Σμύρνης. Η πυρπόλησή της εξακολουθεί να σημαδεύει ανεξίτηλα το αστικό της τοπίο. Στο κέντρο της απλώνεται το αχανές “Πάρκο της Κουλτούρας”, που φιλοξενεί την ετήσια Διεθνή Έκθεση. Αντικατέστησε την πυρίκαυστη ζώνη, που περιλάμβανε την αρμενική συνοικία του Μπασμανέ και το μεγαλύτερο μέρος των ελληνικών συνοικιών της πόλης. Είναι τα “γκρέμια” που θυμούνται οι γηραιοί -απόλυτα ελληνόφωνοι- λεβαντίνοι που απομένουν στην πόλη.

Αν στην Ελλάδα τα γεγονότα εκείνου του Σεπτεμβρίου είναι λίγο πολύ γνωστά, στην Τουρκία βαριά σκιά σκεπάζει την πυρκαγιά. Η τουρκική ιστοριογραφία εξακολουθεί να αρνείται μετά βδελυγμίας πως πριν την πυρπόληση προηγήθηκαν εκτεταμένες σφαγές του ελληνικού και του αρμενικού πληθυσμού (η ελληνική, αντίστοιχα, παραλείπει τις μικρότερου μεγέθους σφαγές που σημειώθηκαν κατά το διάστημα της Ελληνικής Ζώνης Κατοχής). Η “επίσημη Τουρκία” δεν δέχεται πως την πόλη έκαψαν τα οθωμανικά στρατεύματα και αναζητεί τους κατάλληλους υπαιτίους.

Στην Ελλάδα, η φράση περί “συνωστισμού” στην προκουμαία της φλεγόμενης Σμύρνης, που χρησιμοποιήθηκε στο περίφημο πια σχολικό εγχειρίδιο, προκάλεσε οργισμένες αντιδράσεις. Στην Τουρκία, η αντίστοιχη συζήτηση αποκαλύπτει τις διαιρέσεις της κοινωνίας σε αντίπαλα στρατόπεδα. Πολλοί προτιμούν απλά να προσπερνούν το θέμα της φωτιάς και να αποσιωπούν τις σφαγές. Έτσι, στο μουσείο της πόλεως της Σμύρνης αναφέρεται απλώς επιγραμματικά πως “οι περιστάσεις μέσα από τις οποίες ξεπήδησε η φωτιά εξακολουθούν να καλύπτονται από μυστήριο”.

“Τους πετάξαμε στη θάλασσα”

Καταρχήν υπάρχει το μεγαλύτερο στρατόπεδο, του “Τούρκου του δρόμου”, του λαϊκού, απαίδευτου ανθρώπου που δεν διαβάζει, δεν ψάχνει και μηρυκάζει ό,τι του

σερβίρεται. Ο “απλός λαός” λοιπόν “άκουσε” πως “οι Έλληνες και οι Αρμένιοι” έκαψαν τα σπίτια τους προτού εγκαταλείψουν την πόλη. Άκουσε επίσης πως “τους πετάξαμε στη θάλασσα”. Τι όμως σημαίνει “τους πετάξαμε στη θάλασσα”, φράση που δυστυχώς επαναλαμβάνουν χωρίς περαιτέρω διευκρίνιση οι δάσκαλοι και οι καθηγητές ιστορίας στα σχολεία; “Αυτή η φράση μού είχε κάνει τόση εντύπωση στο δημοτικό, που έτρεξα στη

γιαγιά μου -107 ετών σήμερα- να τη ρωτήσω τι είχε συμβεί”, μου εξηγεί η Σινέμ, νεαρή επαγγελματίας. “Η γιαγιά βρισκόταν τότε στη Σμύρνη, όμως δεν είχε φθάσει μέχρι την παραλία και δεν ήταν αυτόπτης”.

Η Σινέμ έψαξε μόνη της και σοκαρίστηκε βρίσκοντας στο διαδίκτυο και σε ξενόγλωσσα βιβλία φωτογραφίες και μαρτυρίες για πτώματα που επέπλεαν στο νερό και για σφαγές.

“Ωστε πράγματι τους πετάξαμε στη θάλασσα, αλλά με τη φράση αυτή δεν αναφερόμαστε σε στρατιώτες που έπεσαν στο νερό, αλλά σε άμαχους που πάσχιζαν να γλιτώσουν τα ξίφη”. Η Σινέμ αναρωτιέται, βέβαια, πώς είναι δυνατό να γνωρίσει την πραγματικότητα ένας “άνθρωπος του λαού”, που δεν μιλά ξένες γλώσσες και δεν έχει μάθει να διαβάζει και να ψάχνει.

Αρμένιοι... τρομοκράτες έβαλαν τη φωτιά

Οι εθνικιστές ιστορικοί παραδοσιακά διατείνονται ότι για τη φωτιά ευθύνονται οι Έλληνες και οι Αρμένιοι. “Έκαψαν τις περιουσίες τους για να μην πέσουν σε τουρκικά χέρια”. Επισημαίνουν πως ο ελληνικός στρατός υποχωρώντας πυρπόλησε την Πάνορμο, τη Μαγνησία και άλλες μικρασιατικές πόλεις (η ελληνική ευθύνη για

αυτές δεν αμφισβητείται) και πως η Σμύρνη κάηκε ώστε να καταστραφεί το οικονομικό κέντρο της Μικράς Ασίας.

Καθώς όμως η παρούσα κυβέρνηση προσπαθεί αφενός να ξεπεράσει το κλίμα αντιπαλότητας με την Ελλάδα, αφετέρου να αντικρούσει τις γεμάτες πικρία αιτιάσεις των Αρμενίων, των δυτικών και των φιλελεύθερων Τούρκων για την αρμενική γενοκτονία, λάνσαρε πέρσι νέα “θέση” σχετικά με την καταστροφή. Το Τουρκικό Ίδρυμα Ιστορίας, που απηχεί τις κρατικές θέσεις, αποφάσισε να δώσει τέλος στον παραδοσιακό καταλογισμό της φωτιάς στον ελληνικό στρατό. Απεργάζεται νέο βιβλίο, όπου θα ισχυρίζεται πως τη φωτιά έθεσαν “Αρμένιοι τρομοκράτες που είχαν φορέσει στολές τούρκων στρατιωτών”.

Έτσι συνδέει την άρνηση της αρμενικής γενοκτονίας με την άρνηση της τουρκικής ευθύνης για την πυρπόληση. Το “ξαναγράψιμο” μιας ιστορίας εθνοκάθαρσης αποκτά έτσι καθολικό και ενιαίο χαρακτήρα. Τι όμως βρίσκεται πίσω από τη νέα θέση περί “αρμενικής υπαιτιότητας”; Προφανώς, η τουρκική διπλωματία έχει περιέλθει σε δεινή θέση μετά τα αλληπάλληλα κτυπήματα των θέσεών της στο ζήτημα της γενοκτονίας από τα ξένα κοινοβούλια. Τα ψηφίσματα πέρσι με τα οποία η Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων της Αμερικανικής Βουλής των Αντιπροσώπων και η Σουηδική Βουλή πρότειναν την αναγνώριση της αρμενικής γενοκτονίας προκάλεσαν υστερικές αντιδράσεις της Άγκυρας. Δυνατότερο ίσως ήταν το χαστούκι των φιλελεύθερων διανοουμένων της χώρας, που υπέγραψαν δήλωση με την οποία ζητούσαν συγγνώμη από τους Αρμένιους για τη γενοκτονία και ζητούσαν από την πολιτεία να αλλάξει στάση στο ζήτημα.

Δυσφήμιση του τουρκικού έθνους!

Η θεωρία λοιπόν περί “αρμενίων τρομοκρατών που έβαλαν τη φωτιά” δεν είναι παρά προσπάθεια αντεπίθεσης. Παραδοσιακά, εξάλλου, κάθε προβολή της αρμενικής γενοκτονίας διεθνώς συνοδευόταν από προπαγάνδα του Τουρκικού Ιδρύματος Ιστορίας, που διέδιδε πως “οι Αρμένιοι έσφαξαν πολύ περισσότερους Τούρκους και Κούρδους στη Μικρά Ασία παρά το αντίθετο”(!). Οι κρατικοδίαιτοι “ιστορικοί” του διαδίδουν εδώ και χρόνια πως αν υπήρξε γενοκτονία, αυτή ήταν γενοκτονία Τούρκων και Κούρδων από τους Αρμένιους. Η προβολή θέσεων για την αρμενική γενοκτονία και την πυρκαγιά της Σμύρνης που δεν πείθουν κανέναν στο εξωτερικό, αλλά και προκαλούν την ειρωνεία των φιλελεύθερων Τούρκων, αποτελεί δυστυχώς εμμονή και της παρούσας κυβέρνησης. Εκατομμύρια δολάρια δαπανώνται για την προβολή θέσεων που συντείνουν μονάχα στο να αμαυρώνουν την εικόνα της Τουρκίας διεθνώς.

Τις προθέσεις του Τουρκικού Ιδρύματος Ιστορίας αποκάλυπτε σε άρθρο του στη “Χουριέτ” ο Γιασάρ Ακσσί. Ο Ακσσί μίλησε για “διεθνή εκστρατεία εκδίκησης”, που χρησιμοποιεί το ζήτημα της πυρκαγιάς προκειμένου “να δυσφημίσει το τουρκικό έθνος, αμαυρώνοντας την ιστορία και την ταυτότητά του”.

Ξεφεύγοντας από την παραδοσιακή θέση που, σιωπηρά έστω, προωθούσε το επίσημο κράτος, ο Ακσσί τονίζει πως η φωτιά δεν μπορεί να αποδοθεί στον ελληνικό στρατό, που είχε αποχωρήσει από την πόλη κακήν κακώς στις 9 Σεπτεμβρίου. Η πυρκαγιά ξεκίνησε μόλις το μεσημέρι της 13ης Σεπτεμβρίου. Θεωρεί δε πως οι Τούρκοι, που μόλις είχαν ανακτήσει την πόλη, δεν είχαν κανέναν λόγο να πυρπολήσουν τις πλουσιότερες γειτονιές της. Ήταν πλέον μια τουρκική πόλη και δεν υπήρχε λόγος να εκτεθεί και να δυσφημιστεί με μια παρόμοια πράξη ο τουρκικός στρατός μπροστά στα σταθμευμένα στον κόλπο της Σμύρνης πλοία των Μεγάλων Δυνάμεων.

Αποκρούοντας την ελληνική ή τουρκική ευθύνη, αλλά και την πιθανότητα ατυχήματος, ο Ακσσί υποδεικνύει την αρμενική οργάνωση ως υπεύθυνη. Καταγγέλλει δε τους τούρκους ιστορικούς που δέχονται την ευθύνη του τουρκικού στρατού για την πυρκαγιά ως πιόνια “σχεδίων για την πλύση εγκεφάλου του τουρκικού λαού”. Δεν αναφέρεται βέβαια στο ζήτημα των σφαγών των αμάχων από τον τουρκικό στρατό σε όλη την πόλη, ωμότητες επαρκώς καταγεγραμμένες από πλήθος δυτικών παρατηρητών.

Έτσι, το μεγάλο ερώτημα είναι αν πείθεται κανείς στο εξωτερικό από τους ισχυρισμούς αυτούς. Πόσο μάλιστα που το κύμα δυσπιστίας έναντι των επίσημων τουρκικών θέσεων διογκώνεται στην ίδια τη χώρα.